

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAZOŠANAS PĀRVALDES ZONĀ

62 (2757)
22. gads

Sestdien,
1962. gada 6. oktobrī

Maksā
2 kap.

Mūsu velte Oktobrim— ražens darbs

Lopbarības antibiotiku ražotāju panākumi

Līvānu lopbarības antibiotiku rūpnīcas kolektīvs sekmīgi izpildījis deviņu mēnešu plānu. Kopprodukcijas uzdevums izpildīts gandrīz par 140 procentiem. Kopš gada sākuma uzņēmums izlaidis vairāk nekā 2570 kilogramu lopbarības biomicīna. Gatavo produkciju saņem Rīgas kombinētās lopbarības kombināts un zooveterinārā apgāde. 200 kilogrami virsplāna ražojuma nosūtīti uz Poņevžas lopbarības rūpnīcu Lietuvas PSR. Bez tam rūpnīca ik mēnesi pārdod Jēkabpils, Preiļu un citu rajonu kolhoziem ap 400 tonnās šķiedrā. Šis vērtīgs lopbarības pārdošanas uzdevums izpildīts par 122 procentiem.

Rūpnīcas kolektīvs septembrī vien ražojis 450 kilogramu biomicīna. Līdz gada beigām uzņēmums vēl dos ap 1200 kilogramu vērtīgo lopbarības antibiotiku.

Nākamajā gadā uzņēmuma jaudu paredzēts ievērojami palielināt. Sākušies priekšdarbi ražošanas iekārtas palielināšanai. Pašlaik viens kilograms lopbarības biomicīna maksā 187 rubļi. Uzlabojot un pilnveidojot ieguves tehnoloģiju, veicot dažādus citus pasākumus, produkcijas vienības pašizmaksu paredzēts pazemināt līdz 80 rubļiem.

Mūsu korespondentu
punkts Līvānos

Nokopj cukurbiešu tīrumus

Kolhozā «Staburags» sākusies cukurbiešu novākšana. Neraugoties uz nelabvēlīgajiem laika apstākļiem, kolhoznieki izaudzējuši prāvas ražas. Roberts Viksne apkopa 0,6 hektāra lielu platību. Pārēķinot vidēji no viena hektāra, viņš novāca pa 180 centneru. T. Dzeņei vidējie ražības rādītāji vēl lielāki — 260 centneru. Patlaban jau novākta vairāk nekā 4 hektāru liela platība.

Arteļa valde materiāli ieinteresējusi kolhozniekus sasniegt lielākas ražas. Viņi arī centušies izpildīt visus agrotehniskos norādījumus. Tie, kas iegūst vidēji no hektāra vairāk nekā 160 centneru biešu, saņem papildus par katru tonnu 10 rubļus. Cukurbiešu audzētāji par palētinātu apmaksu varēs arī iegādāties cukuru.

E. ARUMS

Mežrūpnieki strādājuši godam

Septembris bija grūta darba mēnesis ne tikai zemkopjiem, bet arī mežrūpniecības strādniekiem. Mašīnas un traktori grima piemirkušajā meža augsnē, izvedot koksni uz krautuvēm, vairākas dienas lietus dēļ nebija iespējams strādāt. Neskatoties uz to, mūsu rajona mežrūpniecības saimniecī-

bas direktors b. Kariss šodien ar pamatotu lepnumu var ziņot, ka septembra mēneša plāns izpildīts par 105 procentiem. Tas saimniegts, galvenokārt pateicoties MRS kolektīva, visu strādnieku pašizliedzībai, darba varonībai. Vislabākos panākumus guvušas Biržu mežniecība (mežzinis

komunists M. Apsītis). Spārnu mežniecība (mežzinis L. Garjānis). Viesītes mežniecība (mežzinis S. Daurgerts).

Mūsu mežrūpniecības saimniecības laudis arī septembrī nodrošinājuši rūpniecības uzņēmumus ar vērtīgiem kokmateriāliem.

L. SALA

Vērtīgs racionalizācijas priekšlikums

Grupa Pļaviņu kaļķakmens karjera racionalizatoru izstrādājusi metodi, kā palielināt smalkās frakcijas kaļķakmens šķembu ieguvu. Līdz šim ik mēnesi uzņēmums sagatavoja 4000 kubikmetru šīs frakcijas šķembu, pēc jaunās metodes—8000. Racionalizācijas priekšlikuma ekonomiskais efekts — 19,254 rubļi gadā. Šī racionalizācijas priekšlikuma autori: maiņas

mehāniķis I. Hohlenko, meistars M. Meļņiks, virpotājs N. Kirilovs un galvenais mehāniķis V. Kozlovs.

Vairākus vērtīgus racionalizācijas priekšlikumus iesnieguši arī citi novatori. Uzņēmuma izgudrotāju un racionalizatoru pulks pārsniedz 40 cilvēkus.

Mūsu korespondentu
punkts Pļaviņās

Novākta vairāk nekā puse platības

Vīpes kolhoza trešajā brigādē no 25 ha lielās kartupeļu platības novākti 16 hektāri. Darba organizācija tā nokārtota, lai pēc iespējas neliels cilvēku skaits vairāk padarītu. Nestāv dikā kartupeļu lasītāji, steigšus arī Juris Jefimovs, kas vada kartupeļu rokamo mašīnu. Visāklāk strādā Anna Lebedeva, kas dienā kastēs savāc pa pusotram tonnām kartupeļu. Kolhozniekiem ieradusies arī palīgi no Rīgas — Bolderājas finieru fabrikas strādnieki.

Pārdosim valstij kartupeļus!

Rajona kolhozos un padomju saimniecībās sākusies masveida kartupeļu rakšana. Līdz ar to patērētāju kooperācijas veikali, sagādes kantoris sākuši iepirkt kartupeļus kā no sabiedriskajām un valsts saimniecībām, tā arī no privātā sektora. Uz 3. oktobri bija sagādātas 248 tonnas kartupeļu.

Virkne kolhozu vadītāju pareizi atskārtuši, ka mūsu kopējais pienākums ir laikus nodrošināt pilsētu iedzīvotājus ar kartupeļiem. Lūk, kolhozi «Sarkanais karogs», Kārļa Marksa, Dignāja, «1. Maijs» pārdeva katrs 16—20 tonnas. Toties ir saimniecības, kuras pieņemšanas punktos vēl nav piegādājušas nevienu kravu. Nekādu šķēršļu transporta ziņā nav, it sevišķi vēl tāpēc, ka sagādes kantoris var norīkot kolhoziem palīgā savas automašīnas. Viss atkarīgs tikai no darba organizācijas uz vietas.

Kartupeļu iepirkšana no individuālā sektora vēl ir visai neapmierinoša. Kolhoznieki un citi lauku iedzīvotāji par savu ražojumu saņem labu apmaksu — 12 kapeikas par katru kilogramu. Bez tam par katriem pieciem ki-

logramiem kartupeļu, kas pārdo ti tirdzniecības kooperācijas veikaliem, iespējams turpat par noteiktu maksu iegādāties pa vienam kilogramam kombinētās lopbarības.

Ir gadījumi, kad kartupeļu iepirkšanu lauku veikalos pienācīgi neorganizē dažas patērētāju biedrības. Tas sevišķi sakāms par Jēkabpils, Krustpils un Līvānu patērētāju biedrībām. Ne mazums organizatoriska rakstura palīdzības šinī ziņā var sniegt vietējās padomes. Ievēribu pelna Krustpils un Zalves ciemu padomju palīdzība. Zalves kolhoznieki un kalpotāji nedaudz dienu laikā pārdevuši vairāk nekā 20 tonnu kartupeļu, ko vīrs pašu vajadzībām izaudzējuši piemājas dārzos. Krustpilieši kooperācijas apcirkņos saņēmuši 10 tonnas.

Bet ko lai saka par Seces un Sēlpils ciemiem? Tie pārdevuši pa 218—300 kilogramu kartupeļu katrs. Acīmredzami, iedzīvotāji tur maz informēti par šā pasākuma nozīmīgumu.

A. KUZMINOVS,
rajona patērētāju biedrību
savienības sagādes kantora
direktors

NO REDAKCIJAS. Ievietojot b. Kuzminova rakstu, piekritam viņa secinājumam, ka daudz kas atkarīgs no organizācijas. Bet tas reizē attiecas arī uz pašu sagādes kantori. Lūk, Leimaņu veikalā pusdienas laikā drūzmējas krietns bariņš pircēju. Atbraukuši arī kartupeļu piegādātāji — Stepana Krilkovs, Stasija Apivalenja un Marta Petuhova. Viņi jau stāv labu laiku un kavē steidzīgos lauku darbus. Tiesa, arī veikalvede aizņemta. Vai tad nevajadzētu noteikt zināmu laiku, kad vest šos kartupeļus, lai piegādātājiem nenāktos veltīt nikt? Bez tam — ir taču patērētāju kooperācijas rīcībā ļoti prāvs aktīvs: paju īpašnieki, veikalu komisijas. Kāpēc gan dažiem no šiem sabiedriskajiem kolektīviem neuzticēt pienākumu pieņemt kartupeļus? Vajadzētu un varētu.

Tajos veikalos, kas nepārdod pārtikas produktus, veikalveži visumā labi tiek galā ar kartupeļu pieņemšanu no kolhozniekiem. Biržu patērētāju kooperācijas 10. veikala vadītāja Erika Sproģe jau pieņēmusi ap 3 tonnu, tos nogādājusi pieņemšanas punktā. Seit ir arī kombinētā barība. Bet nepilnu 10 kilometru attālumā — 12. veikalā toties patlaban nav kombinētās lopbarības. Kāpēc? Bez šaubām, tā

Bez atbildības sajūtas

Pēc untumainajiem laika apstākļiem iestājušās siltas, saulainas dienas. Katrs apzinīgs kolhoznieks un saimniecības vadītājs cenšas pēc iespējas labāk izmantot skaisto laiku, lai ātrāk un bez zudumiem novāktu izaudzēto ražu. Bet gadās arī nožēlojami izņēmumi. Par tādu kļuvis kolhoza «Uzvara» brigadieris b. Kārklis. Nolikojoties viņa rīcībā, gribas jautāt: «Kur gan, biedri Kārklī, palikusi atbildības sajūta, vai jūsos nemaz nerunā zemkopja gods?»

25. un 26. septembrī Kārklis «aizmirs» norīkot cilvēkus ražas novākšanas darbos, jo atzina par labāku pasēdēt pie sīvā glāzes. Agronomam b. Rubenim bija jāpilda savi tiešie pienākumi un līdztekus tam jānorīko cilvēki darbā pie ziemāju kulšanas. Brigadieris, lūk, vairs nebija spējīgs to izdarīt. 28. septembrī darbā nebija nozīmēti bb. Vītola un Grāvīte. A. Krauzei viņš bija atļāvis rakt kartupeļus piemājas lauciņā.

Brigādē ir zema darba disciplīna. Ko gan b. Kārklis var prasīt no ļaudīm, ja viņš tiem rāda tik sliktu piemēru? Jautājumu par b. Kārklī rīcību izskatīja valdes sēdē un viņu bargi sodīja, atskaitot 5 izstrādes dienas, un brīdināja, ja tādi gadījumi vēl atkārtosies, viņu noņems no darba.

J. STARIS,

Jēkabpils teritoriālās kolhozu
un padomju saimniecību
ražošanas pārvaldes inspek-
tors-organizators

V. BEĻEVICA teksts un foto

PARTIJAS DZIVE

Masu politiskais darbs atstāts novārtā

Kolhozā «Nica» ar darbiem neveicas. Tāds iespāids rodas, vērojot plašo nenovāktu rudzu masīvu netālu no kantora. Izrādās, ka pirmais iespāids nav maldīgs. Uz lauka vēl stāv ap 30 tonnu āboliņa. Kāda tam barības vērtība, ir skaidrs bez analizēm — pietiek pamest skatu uz gubiņām, kas kļuvušas gandrīz melnas. 2. oktobrī nīcieši vēl nebija iesējuši ne hektāra ziemāju. Tas taču satraucošs fakts!

Gausiem tempiem rit kuļšana — pagaidām izkulti ziemāji tikai no 55 hektāru platības. Taisnība, tam ir zināms attaisnojums — kolhozam ir tikai viena kuļmašīna, kombainu nav. Taču ar to var aizbildināties tikai daļēji. Kolhoza valde tagad sarunājusi kombainu no kaimiņiem Preiļu rajonā. Vai to nevarēja izdarīt ātrāk? Arī pašu kuļmašīnu neizmanto ar pilnu slodzi. Agromons, viņš arī kolhoza partijas pirmorganizācijas sekretārs, Pēteris Stikāns vaļsirdīgi atzīst, ka pagājušajā nedēļā pirmajā brigādē bijis gadījums, kad zemas darba disciplīnas dēļ kuļšana izjaukta. Bet pagājušajā nedēļā taču bija jauks, saulains laiks, kad patiešām varēja pastrādāt.

«Nica» lopu izmitināšanai ziemā vajadzīgs 2000 tonnu skābbarības. Bet ir — 50 tonnu. Iemesls? Lietainā laikā nepatika skābēt, bet saulainajās dienās jāvēc labība.

Tie ir fakti. Papētīsim to cēloņus. Kolhozā ļoti bēdīgi ar disciplīnu. To apliecina jau pieminētais gadījums kuļšanā. Čaklie darba darītāji pastāsta, ka gandrīz nedēļu kolhoza tīrums cilvēku tikpat kā nav bijis — rušinājušies piemājas kartupeļu laukos.

Te ir vesela grupa kolhozieku, kam darbs kopu tīrums šķiet smaga nasta. Lūk, Aleksejs Grigorjevs. Skaitās gans, bet lopus gana bērni, pats sēž mājās. Un ja arī iziet pie lopiem, tad laiž tos pa sējumiem. Būvbrigādes loceklis Jānis Rušinieks, norikots kuļšanas darbos, pie kuļmašīnas ieradās piedzēries pusdienas laikā, izguļējās, piecēlās un aizgāja. Kalēji Andrejs Kūkusiliņš un Voldemārs Rudzāts personīgo kartupeļu talkās pirmie, pie alus kausa pēc veiksmīgas talkas — arī, bet kolhoza darbā lūgšus neizlūgsi.

— Nav jau pārāk daudz šo slaistu, — saka otrās brigādes brigadieris Sergejs Gromuha. — Taču ļaunumu viņi nodara milzīgu. Šiem slaistiem ir sava satrunējusi ideoloģija, viņiem ir grupiņa piekritēju, viņu piemērs ir samaitājošs.

Lūk, ar disciplīnas, ar apzinīguma audzināšanu, ar masu politisko darbu arī vajadzēja sākt kolhoza partijas pirmorganizācijai. Spēku tai pietiekoši. 18 komunisti, no kuriem lielākā daļa strādā ražošanā, varētu šai ziņā ļoti daudz paveikt. Taču viņi kaut kā bezkaislīgi noskatās uz ievēlītajiem darbiem, vājo disciplīnu. Mēģina cīnīties komunisti brigadieris Sergejs Gromuha. Viņš nav slikts agitators, ir neiecietīgs pret trūkumiem. Kad slaists Aleksejs Grigorjevs noganāja kolhoza sējumus, viņš pats uz savu ierosmi, degdams sašutumā, sastādīja aktu. Un ko jūs domājat? Nevienš viņu neatbalstīja, akts tā arī palika guļam gal-

da atvilktnē. Jā, viens nav karotājs.

2. oktobrī, kad kolhoza čaklie ļaudis kūla un plāva labību, kolhoza priekšsēdētājs Antons Lejnīks kopā ar revīzijas komisijas priekšsēdētāju Alfrēdu Rušinieku pēcpusdienā stiprinājās ar grādiem dzērieniem. Mums pašu acīm to redzēt neizdevās, taču stāstīja par to vairāki kolhozieki, minēdami vēl citus lieciniekus. Esot dzēruši, gāzušies ar motociklu, vārdu sakot, izklaidējušies, kā mēcēdami. Bet Lejnīks un Rušinieks taču ir komunisti. Un Lejnīkam tādas lietas negadoties pirmo reizi. Partijas pirmorganizācija nereaģē uz tādām izdarībām ar visu asumu, nesauc šos biedrus pie kārtības. Ko tad var prasīt no citiem? Tāpēc ir tā, ka pēcpusdienā pie veikala vīru kā biezs un ne jau visi te ieradusies pēc maizes vai produktiem.

Partijas pirmorganizācija neizmanto līdzekļus cīņai pret slaistiem. Biedru tiesa nav izskatījusi neviena darba disciplīnas pārkāpēja lietu. Arī valde septembrī nevienu nav sodījusi. Nu jau labu laiku pamesti kādreiz ieviestie žurnāli, kuros atzīmēja kolhozieku iziešanu darbā.

Kolhozā ir agitkolektīvs — 12 cilvēku. Viņi nav sapulcināti nu jau divus mēnešus. Protams, nekāda darba nejut. Nadeždas Zagladas vēstule te apspriesta tikai atklātā partijas sapulcē. Brigādēs par to runā nav bijusi.

— Cik bezpartejisko aktivistu šajā sapulcē piedalījās? — vaicājam b. Stikānam.

— Kādi astoņi cilvēki.

Komentāri lieki. Ar tādu masu politiskā darba «vērienu» tālu ne-tikt.

Staigājot pa kolhozu, vienam otram pajautājam, kad klubā notikusi pēdējā lekcija. Nevienš neatcerējās. Esot bijusi uz augstiem svētkiem — vai nu 1. Maijā, vai pērnā gada Oktobra svētkos. Bet partijas pirmorganizācijā taču ir komunisti ar augstu izglītības līmeni — speciālisti, skolotāji. Ja nebrauc lektori no rajona, par ko te mīl sūroties, tad var taču kaut ko darīt paši. Ir te grupa tādu ļaužu, kas mīl atzīmēt baznīcas svētkus. Bet lekcija par antirelīģisku tēmu nav dzirdēta kopš neatminamiem laikiem.

— Ka necināties ar slaistiem, tā ir lietas viena puse. Otra, ne mazāk bēdīga, ir tā, ka labākos darba darītājus neatzīmējam, — stāsta kolhoza ļaudis. Un tas tiesa. Ir kaut kāda goda plāksne, kam jau sen izaugusi sirma bārda. Tas arī viss. Sienas avīzes rāmis tukšs, sacensības rādītāju plāksnes arī. «Zibeni», kaujas lapiņas — par tādām lietām te nerunā un nedomā.

Biedrs Hruščovs norādīja, ka ideoloģisko darbu sver uz tiem pašiem svāriem, uz kuriem sveram maizi, gaļu, pienu. «Nica» nav ko svērt ideoloģiskajā darbā, tāpēc nav jābrīnās, ka maz var likt uz svāriem arī labības un citas produkcijas.

Vajag, lai nākošajā partijas sapulcē kolhoza komunisti risinātu principiālu sarunu par šiem jautājumiem, ievestu kārtību savās rindās un visā saimniecībā.

B. ILJINA

Pirmo kosmosa iekarošanas soļu atcerei

29. septembrī Jaunsēlpils klubā notika tēmatiskais vakars «Jaunas takas zvaigžņu ceļos» sakarā ar 5 gadu atceres dienu kopš pirmo padomju mākslīgo zemes pavadņu ievadīšanas orbītā.

Sēlpils astoņgadīgās skolas direktore b. Lencberga nolasīja lekciju par Visumu, par zvaigžņu dzīvi, planētām. Lektore savu stāstījumu ilustrēja ar daudziem interesan-

tiem piemēriem. Skolotāja b. Liepniece pastāstīja par pētījumiem kosmosā, par to, kā senās leģendas šodien kļūst par īstenību.

Lielu interesi izraisīja b. Gerasimovas stāstījums par A. Nikolajevu un P. Popoviču, par viņu kopīgo ceļojumu zvaigžņu okeānā. Biedre Gerasimova iepazīstināja visus ar J. Gagarina aprakstu «Ceļš kosmosā» un H. Titova

grāmatu «700000 km kosmosā». Trīs tēmatiski plakāti — «108 minūtes, kas savilņoja pasauli», «Komunisma uzvaras vārdā», «Uz zvaigžņu tālēm partija mūs ved» un grāmatu izstāde «Zvaigžņotā debess» bagātināja interesanto vakaru. Vairāk nekā simts sēlpiliešu atgriezās mājās ļoti apmierināti.

R. AVOTIŅA

Sociālistiskajā Vācijā

Tieksme iepazīt svešas zemes un tautas piemīt gandrīz katram cilvēkam. Daudzi no mums šīs intereses cenšas piepildīt.

Tā arī man šovasar bija iespēja kopā ar mūsu republikas tūristu grupu iepazīties ar Vācijas Demokrātiskās Republikas ekonomiskajiem un kultūras sasniegumiem, skolu dzīvi.

Mūsu ceļojums sākās no Rīgas uz Varšavu, tālāk — Berlīni. Un ik uz soļa mēs redzējām lielos panākumus, ko guvusi vācu tauta rūpniecības, lauksaimniecības, zinātnes un kultūras jomā strādnieku šķiras un visu darbaļaužu avangarda — Vācijas Sociālistiskās vienības partijas vadībā.

Vairākas dienas iepazīnāties ar ievērojamākajām vietām Berlīnē. Seit strādniekiem nodoti klubi, atpūtas nami, poliklinikas un sanatorijas. Apmeklējam kritušo padomju karavīru kapus Berlīnē.

Bijām vairākās skolās, apskatījām pie tām iekārtotās darbnīcas, pionieru rīcībā nodotās skaistās pionieru pils. Sākot ar 1959. gada 1. septembri, ieviesta vispārēja desmit klašu vispārīgā izglītība.

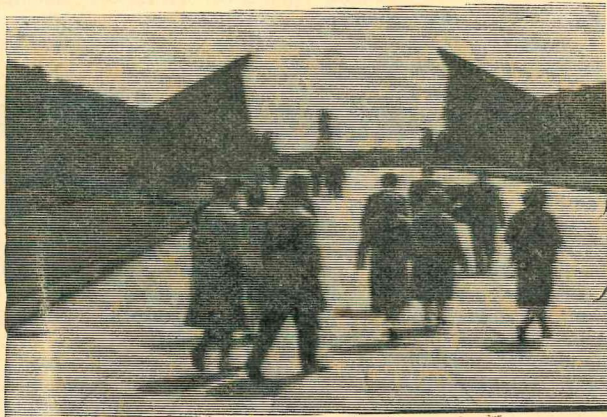
Vācijas Demokrātiskajā Republikā labi iekārtotas sporta skolas ar 5—12 gadu ilgu mācības laiku. Studenti saņem stipendiju atkarībā no vecāku izpelņas.

Visur, kur mēs ieradāmies, pedagogi ļoti interesējās par mācību un audzināšanas darba pārkaršanu mūsu skolās, kā arī par ideoloģisko audzināšanu.

Rīt, Vācijas Demokrātiskās Republikas proklamēšanas gadadienā, gribas novēlēt vācu tautai vēl lielākus panākumus sociālisma celtniecībā.

V. LIEPIŅŠ,

Klintaines astoņgadīgās skolas skolotājs

Lielu popularitāti VDR iekarojis VSV partijas orgāns «Neues Deutschland».

Attēlā: māja, kur atrodas laikraksta «Neues Deutschland» redakcija.

Attēlā: cīnās par Vācijas atbrīvošanu kritušo padomju karavīru brāļu kapi Berlīnē.

Autora foto

VĀCIJAS DEMOKRĀTISKAJĀ REPUBLIKĀ

AUG JAUNĀ BERLĪNE

Vācijas Demokrātiskās Republikas galvaspilsētā Berlīnē jo plaši izvērstā celtniecība, kā arī pilsētas labiekārtošana. Patlaban straujā tempā būvdarbi rit Berlīnes centrā. Tur liek pamatus VDR tautas izglītības ministrijas ēkai, aug nams no betona un stikla, kur būs VDR ārējās Vācijas iekšējās tirdzniecības ministrija.

Berlīnes lielākajā laukumā, kas nosaukts Marksa un Engelsa vārdā, paceļas VDR valsts padomes ēkas karkass.

Kārļa Marksa alejā drupu vietā būs lielu dzīvojamu namu ansamblis. Tur būs 5.000 dzīvokļu. 1.250 dzīvokļos jau pārcēlušies iemītnieki.

ARVIEN VAIRĀK MEDICINISKĀS IEKĀRTAS

Pēdējos trijos gados medicīnas tehniskās iekārtas ražošana Vācijas

Demokrātiskajā Republikā paplašinājusies vairāka pusotras reizes. Patlaban republikā krietni palielina medicīnas aparātūras, instrumentu un citas iekārtas uzņēmumu jaudu. Torgelovā modernizē fabriku, kas ražo komplekso iekārtu slimnīcām. Trāsenheidē sāks būvēt lielu medicīnas instrumentu fabriku. Stipri paplašinās arī Berlīnes tautas uzņēmums «Aseptata».

EKSPORTE 900 UZŅĒMUMI

Demokrātiskās Berlīnes vietējās rūpniecības produkciju plaši pazīst pasaules tirgū. Patlaban VDR galvaspilsētas uzņēmumiem cieši veikalnieciski sakari ir ar apmēram 50 zemēm. Plaša pāreina preces eksportē ap 900 Berlīnes uzņēmumi.

VAJADZĪGI UN ERTI

Ja gribat pārliecināties, cik lielu uzmanību strād-

nieku un zemnieku valsts veltī VDR iedzīvotāju apgādei ar nepieciešamām plaša patēriņa precēm, iegriezieties uz brīdi jebkurā «Kaufhaus-Ho» (valsts tirdzniecības universālveikalā) vai «Konsum» (kooperatīvās tirdzniecības veikalā). Ja apmeklē tādus lielus tirdzniecības uzņēmumus kā veikalu Aleksandra laukumā Berlīnē, acu priekšā paveras liels plaša patēriņa preču klāsts. Tās ražojusi republikas uzņēmumi, lai ļaužu dzīve būtu līksmāka un gaišāka.

DIVAS JUBILEJAS

Nesen Zemerdā (Erfurtes apgabals) izgatavots un nodots tirdzniecības tīklam miljonais mopēds. Šajās dienās neparastu jubileju atzīmēja arī rūpniecība «Stern-Radio» Zonenbergā. Šā tautas uzņēmuma strādnieki un tehniķi samontēja 2000. radiouztvērēju šajā gadā.

Rūpniecības produkciju daudz pieprasa ne tikai Vācijas Demokrātiskajā Republikā, bet arī ārzmēs. Radioaparātus sūta uz 20 zemēm.

«TUKSTOŠ SIKU LIETIŅU»

Vācijas Demokrātiskajā Republikā ļoti daudz ražo ne tikai tādus plaša patēriņa priekšmetus kā mēbeles, veļas mazgājamās mašīnas, ledusskapjus un velosipēdus, bet arī mājturībā vajadzīgos «sikumus», kas cilvēkiem atvieglo gatavot ēdienu, apkopt bērnus, uzņemt un iekārtot dzīvokļus. Visas šīs sīkās preces, ko lielajos uzņēmumos parasti izgatavo no ražošanas atkritumiem, vācieši sauc par «tausend kleine Dinge» (tūkstoš sīku lietiņu). Šā gada pirmajā pusē 160 Berlīnes uzņēmumos šāda produkcija saražota par desmitiem miljonu marku.

(TASS)

Vai drīkstam piedot?

Kas tik vien nav patlaban laukos darāms! Viens darbs steidzina otru. Kolhoznieku un padomju saimniecību strādnieku lielam lielais vairākums arī dara itin visu, lai izklātu no sastrēguma. Tāpēc jo lielāks ir mūsu sašutums, ja nākas sastapties ar vienu otru cilvēku, kam kolektīva intereses nerūp. Par nožēlošanu, Ābeļu padomju saimniecībā ir tādi cilvēki, kaut arī nedaudz.

Jaukā, saulainā 25. septembra dienā šās saimniecības kombainieris Jānis Steinbergs neatrada labāku nodarbošanos, kā piedzerties. Iereibis vadot mašīnu, viņš kombainu iestūrēja grāvī un krietni sadauzīja. Valstij nodarīts liels zaudējums. No vienas puses izvesta no ierindas dārga mašīna, kuras remontēšana izmaksās daudzus simtus rubļu, no otras — aizkavējusies labības novākšana.

Ja runa būtu par vienkāršu nelaimes gadījumu, avāriju, tad laikam nevienam nemēģinātu iebilst, ka vajadzētu piedot. Droši vien atrastos arī biedri, kas palīdzētu. Mēs šinī gadījumā pieļaujam pat to, ka tādu līdzjūtību kolektīvā vainīgais sagaidītu arī tad, ja pat būtu pārkāpis kādu no mašīnas ekspluatācijas noteikumiem, pieļāvis paviršību. Nē, Jānis Steinbergs ne pirmo reizi ierodas darbā piedzēries. Tādi gadījumi jau bijuši. Izrādās, viņu vienmēr pierunājuši laboties, dažkārt pakauņinājuši.

Neapstrīdami, direktors var vainīgo kombainieri sodīt. Var pat ieturēt daļu algas zaudējuma segšanai. Bet kas gan tā par atlīdzību? Likums taču neļauj ieturēt no algas vairāk par trešo daļu no tās apmēra. Pilnīgi bez atlīdzības izrādīsies cits valstij nodarītais zaudējums — kombaina trīs dienu dīkstāve. Skaidrs, ka arī jebkuras atlīdzības gadījumā kombainieris Steinbergs tomēr būs «iebraucis» valsts kabačā. Pilnīgi pamatoti šajā sakarībā laikraksts «Izvestija» izvirzīja jautājumu, kam vajadzīgs šis pārlieku lielais humānisms, ja tas galu galā nodara zaudējumus valstij. Nē, nav izpelņījes Steinbergs pretimnākšanu.

Ir arī cita iespēja — atbrīvot vainīgo no ieņemamā amata. To viņš ir pelnījis. Tajā pašā laikā nevar nejaudāt, kas viņa vietā strādās? Nav taču tik vienkārši sameklēt tādā laikā piemērotu speciālistu. Bet tad arī parādu valstij izdotos dzēst vēl mazākā apmērā.

Ļaudis pamatoti spriež, ka vaina negulstas tikai uz šo cilvēku vien, kas noziedzies pret kolektīvu un valsti. Kā zināms, kombainieru un citu mehanizatoru tiešais priekšnieks ir padomju saimniecības galvenais inženieris Uldis Rozenbergs. No tā, kādas prasības viņš uzstāda, kā audzinājis kolektīvu, arī daudz kas atkarīgs. No morālas atbildības izvairīties b. Rozenbergs acīm redzami nevarēs.

Tas, ka audzināšanas darbs ir

nepietiekošs, ka prasību līmenis nav augsts, redzams arī no citiem darba disciplīnas pārkāpumiem. Strādnieki Sumkins, Maksimovičs, Zolotarjonoks bieži vien staigā apkārt iereibuši. Viņi savā patvaļā aizgājuši tik tālu, ka iemantojuši palamu «štata župas». Tajā dienā, kad kombainieris Steinbergs iebrauca grāvī, arī Sumkins tā apdzērās, ka nevarēja noturēties kājās un nogāzās gar zemi. Godīgi ļaudis skatījās un vīpsnāja. Cits degvīna cienītājs — Zolotarjonoks dzērumu gāja izgulēt automašīnas kabinē. Tur viņš sabija turpat augu dienu. Izbrīnu rada, lūk, kas: par neierašanos darbā, pareizāk par žūpošanu darba laikā viņu nav traucējuši nedz administrācijas, nedz arī arodbiedrības komitejas pārstāvji...

Zolotarjonokam klusu ciešot pieder. Citādāku secinājumu neizdarīsi. Tādās reizēs nevari atbrīvoties no jautājuma — kas devis tiesības arodbiedrības vietējai komitejai, direktoram un citiem piedot pret sabiedrību vērstu rīcību. Teiksim atklāti: tā ir nevajadzīga mikstčaulība, tas ir kompromiss ar savu pienākuma apziņu. Nav ko kautrēties, kad jāizstāv kolektīva un valsts intereses.

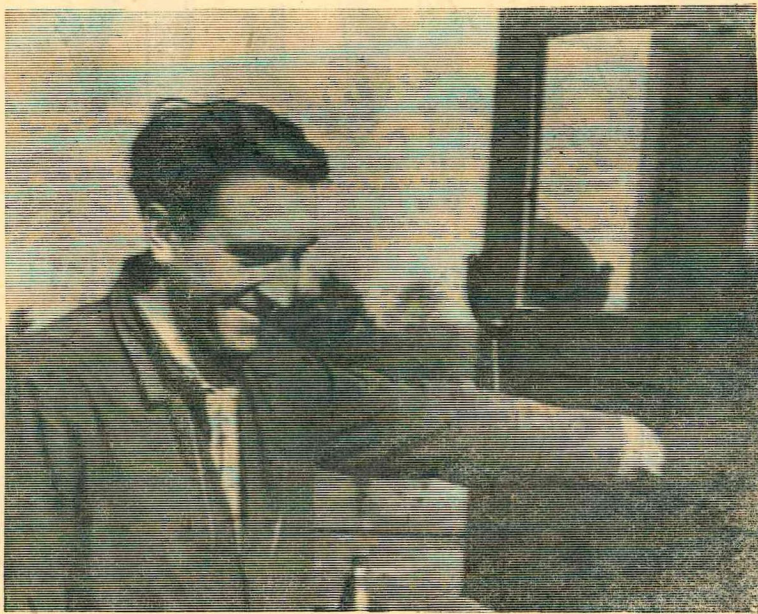
Lēta ir tā autoritāte, kas pirktā uz prasību samazināšanas tiesas. Par to derētu padomāt arodbiznesa organizācijai un arī partijas pirmorganizācijai. Ir taču fakts, ka govīs no fermām dažkārt dzen uz ganībām tikai pulksten deviņos no rīta, bet citreiz pat desmitos! Mēs nedomājam apgalvot, ka zootehniks Ausma Skosta tam piekristu. Bet redziet, vienreiz viņa nav noskaidrojuši vainīgos, citreiz — nebija vēlēšanās kļūt uzstājīgi.

Nenoliedzami, pat pie labākās gribas vienmēr neizstaigāsi pa pēdām disciplīnas pārkāpējiem. No šejienes izriet pamatota dzīves prasība, ka jāpastiprina sabiedriskā kontrole. Līdz šim mēs visai vienkāršoti iedomājamies kontroles uzdevumu — pārbaudām tikai administrāciju. Tiesa, arī viņi pārbaudāmi. Bet kāpēc gan nevaram draudzīgi un, kad vajag, pat ar visu noteiktību aizrādīt biedram uz viņa nepareizo rīcību vai stāju? Tāda sabiedrības kontrole došu ne mazums labuma, jo neapšaubāmi celtu darba darītāju personīgo atbildību, mācītu ikvienu skatīties un raudzīties uz notikumiem no pienākumu redzes viedokļa.

Piedot brāķdariem, darba kavētājiem, žūpām nedrīkstam. Par to vajadzētu būt pilnīgā skaidrībā ikvienam. Jāapzinās arī, ka mūsu kopējais pienākums ir palīdzēt biedram, kas nejauši kļūdījies. Tomēr tas jādara nevis pielāgojoties viņa kļūdām, bet gan pirmā vietā stādot kopējās intereses.

G. JEVDOKIMOVŠ,
LKP CK instruktors
pie partorga
kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldē

Traktorists—tūkstošnieks

Kolhoza «Arājs» traktorists Roberts Zakēns šogad vien aparī vairāk nekā 1000 hektāru mikstā arumā. Čakli strādājis viņš arī āboliņa un labības ievēšanā šķūņos.

V. BALDIŅA foto

Z. DRUVINIECE

Krietns darba darītājs

Sudrabkalna kolhozā 15 vaislas kūkas un kuili kopj kolhoznieks A. Ošāns. Kūti vienmēr tīrs, aizgaldi izslaucīti, pakaisīti. Pie katras vaislinieces aizgaida b. Ošāns piestiprinājis paša izgatavotus dēlīšus, kuros atzīmēti kūku numuri, to lecīšanās un atnešanās laiks. Visu barību uz fermu piegādā pats kūkkopējs. Ievērojot sanitāros noteikumus, kūkas un sivēni ir veseli, nav krišanas gadījumu. Ja kūti nepieciešams kāds remonts, to bez teikšanas b. Ošāns izdara pats. Par viņu kolhozā saka: — Ošāns ir lopkopis, kas mil savu darbu.

A. PUŠPURS

Lopkopji ziemā paldies neteiks

Kolhoza «Dubna» ļaudis prasmīgi izmanto iestājušās saulainās dienas ražas novākšanai. Rudzi nopļauti visā 260 hektāru platībā, nokulta labība no 180 hektāriem. Tiesa, pirmajā brigādē gan vēl slejas statu rindas abpus šosejai, taču drīz arī uz šejieni dosies kuļmašīna, kas pašlaik strādā citā brigādē. Kuļ arī ar kombainiem. Nopļauts 20 hektāru vasarāju, norakti 13 hektāri kartupeļu. Plūc

linus, sēj ziemājus. Tāda ir paveikto darbu bilance.

— Ja kaut cik pieturēsies labs laiks, tad šomēnes esam ar darbiem galā, — apņēmīgi saka vīri, kas strādā labības kulšanā ceturtajā brigādē.

Tam var ticēt. Tagad taču var laist darbā tehniku. Un arī cilvēki soļus netaupa, stundas neskaita. Vakaros strādā līdz tumsai, pusdienas cēlienu ietur ne garāku par stundu.

Kolhoza valde, lai materiāli ieinteresētu ļaudis, noteikusi papildmaksu — desmit procentus no izaudzētās ražas. Izsniegts neliels labības avanss. Ir jau arī te viens otrs, kas izvairās no darba. Bet tādu ir maz — Nina Detkova, Polinārija Detkova un vēl pāris. Pārējie strādā čakli un apzinīgi. Raža zudumā neaizies.

Bet kā ar lopbarības sagādi? Tas taču šobrīd nav mazāk svarīgs uzdevums. Jā, šai ziņā dubnieši ir krietni vien bezrūpīgāki. Katram liellopam sagatavots tikai 800 kg siena. Bet tepat šosejas malā nomelnējis un biežo lietavu saplacināts 6 ha platībā vēl stāv uz lauka āboliņš. Dubnieši taču nav tik bagāti ar lopbarību, lai vienaldzīgi staigātu garām šim gubīnām. Taču to te dara. Tiesa, daļu rupjās barības deficīta segs

Kartupeļi ceļo pie patērētājiem

Kolhozā «Sarkanais karogs» ļaudis steidz noņemt kartupeļus. To šogad iestādīta prāva platība—37 hektāri. Ik dienas kartupeļu rakšanā strādā ap 30 cilvēku abās laukkopības brigādēs. Traktora vilkmes kartupeļu rokamo mašīnu vada Jānis Turkupolis. Tūlī pēc noņemšanas kartupeļus atlasa sēklai un pārdošanai valstij.

Uz 1. oktobri jau bija pārdotas valstij 37,4 tonnas kartupeļu.

Z. DRUVINIECE

Plānoto uzdevumu pārsniegsim

Dignājas kolhoza lopkopības darbinieki rezumējuši deviņu mēnešu sociālistiskās sacensības rezultātus. Šajā laikā saimniecība ražojusi 717 tonnas piena. Tas ir par 64,4 tonnām vairāk nekā pērn. Daļa produkcijas pieauguma nākusi uz govju skaita palielināšanas rēķina. Absolūtais pieaugums ir 34 tonnas. Šinī laikā kolhozs valstij pārdevis 669 tonnas piena un 66 tonnas gaļas.

Par šā gada saistību izpildi enerģiski cīnās slaucējas. Milda Stivriške caurmērā no savas 12 govju grupas izslaukusi 2608 kilogramus

no katras jeb par 286 kilogramiem vairāk nekā attiecīgajā laikā pērn. Vislielāko izslaukumu kāpinājumu — 463 kilogrami caurmērā no govīs — panākusi Inta Čēgere. Jauniete pirms kāda laika nomainīja savu gados veco māti un tagad cenšas ierindoties pašu labāko pulkā. Uz 1. oktobri viņas grupā vidējais izslaukums 1833 kilogrami. No 34 slaucējam 25 deviņos mēnešos izslaukušas ievērojami vairāk piena nekā pērn.

A. BĒRZIŅA,

Dignājas kolhoza zootehniķe

CŪKKOPE — SAVA AMATA MEISTARE

Plaviņu atbalsta paraugsaimniecības lopkopeju sarakstā Antonijas Aņinas vārds redzams pirmo gadu, taču, strādājot Apēnu vaislas kūku novietnē, viņa sevi parādījusi kā apzinīgu un rūpīgu darba izpildītāju. Viņa apkopj 52 vaislinieces. Ziemas un pavasara periodā, kad bija masveida atnešanās, viņa prasīgi izkārtēja kūku grupas un atsevišķas vaislinieces gan telpās, gan laukā būdās, lai labāk iekārtotu to atnešanos. Kad sivēni bija divu līdz trīs

nedēļu veci, viņa tos kopā ar vaisliniecēm izvietoja ārā būdās, bet atbrīvotajos aizgaldos novietoja grūsnās kūkas. Antonija Aņina vienmēr raugās, lai sivēni pietiekošā daudzumā saņemtu arī minerālbarību. Neskatoties uz to, ka telpās bija liela kūku biežība, izmantojot vieglās konstrukcijas būdas, viņa ieguvusi labus rezultātus. Visas remonta vaislinieces jau pirmo reizi atnesušas. Vidējais sivēnu skaits metienā — 8,5.

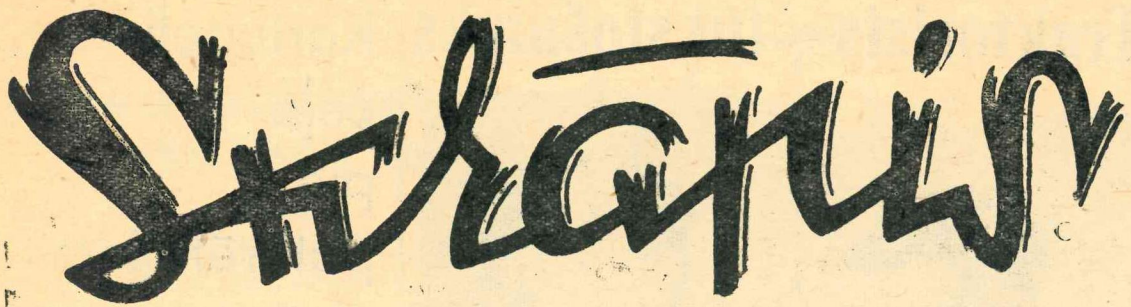
Antonija Aņina apņēmusies šogad iegūt un izaudzēt 575

sivēnus. Uz šodienu viņa jau ieguvusi 430 sivēnus. Lopkope rūpīgi izdara atzīmes savā piezīmju burtnīcā par katru vaislinieci: kad aplecināta, ar kādu vaislinieci, cik sivēni saņemti un citas vajadzīgas piezīmes, kas nepieciešamas ikdienas darbā. Vaislinieces otrreiz aplecinātas un tuvākajā laikā atnesīsies. Tāpēc nav šaubu, ka čaklā kūkkope savas saistības godam izpildīs.

Z. BABAKOVA

Kolhozs vēl var sagatavot desmitiem un simtiem tonnu skābarības, izmantojot šim darbam dienas, kad laiks sliktais. Rezervju ir diezgan. Par lopbarību jācīnās tāpat kā par labību, kartupeļiem, liniem. Citiādi šoruden nevar.

R. KĻAVA

Scenārijs stāstam par aizmāršību

EKSPOZICIJA

Kadrā ceļa lūkums, aiz tā Dubnas upīte. Ceļš sāk lēkāt, vibrēt. Liekas, ka operatoram dreb roka. Patiesībā tas ir tādēļ, ka operators brauc mašīnā, bet tā lēk pa ceļa bedrēm.

Tuvplānā rajona darbaļaužu deputātu padomes izpildu komitejas vietējās saimniecības nodaļas vadītāja un ceļu inženiera nepatīk saviebtās sejas. Tad tās kadrā atālinās. Vīri pēta to pašu nelaimīgo ceļu pie Dubnas upītes. Beidzot abi nolemj — ceļš jālabo.

DARBIBAS RISINĀJUMS

No pašizkrāvējas automašīnas uz ceļa birst grants, oļi... Birst un krājas kaudzēs. Tālumā redzams, ka tādu kaudziņu ir daudz. Varētu būt pagājušā gada rudens vai šī gada pavasaris. Koki un krūmi Dubnas upītes krastā kaili. Pašizkrāvējas mašīnas aizbrauc. Skats no helikoptera: viens ceļa posms, apmēram kilometru, līdzīgs novājējušā āža mugurai — tādu iespaidu rada nobērtās grants kaudzītes.

KULMINĀCIJA

Kolhoznieki upītes krastā pļauj sienu. Uz ceļa izbrauc veltums. Līgojas. Gāžas. Kadri mainās. Ceļa malā vilņojas rudzu vārpas. Likumā parādās kombains. Lēni, tik tikko kustas. Tuvplānā norasojusi kombainiera piere. Pie katras

grants čupiņas nodreb viņa uzacis. Krakšķis. Kombains apstājas. Kombainieris bēdīgi noplāta rokas — salūzis. Kadri atkal mainās. Tajā pašā likumā (kombains jau novākts) ieslid vieglā automašīna. Iekšā sēdošos var labi pazīt. Tie ir vīri no vietējās saimniecības nodaļas. Mašīna piebrauc pie grants čupiņām. Tālāk tikt nevar. Apgrīžas un aizbrauc.

ATSLABUMS

Abi mums jau pazīstamie vīri sēž savā kabinetā. Kadram pārlaiz migla. Viņi domā. It kā ceļš uz kolhozu «Druva» jau nolīdzināts. Aiz loga krīt nodzeltējušas kļavu lapas. Migla izkļūst. Grants kaudzītes, laika zoba saēstas, jo priekšā vēl stāv uz ceļa Dubnas upes krastā.

Scenārists MODRIS ZARS

Viens bauslis aizmirsts

— Pagāni! Jums nav kauna mani par slaišu saukt. Lai jums mēles nokalst par šādiem grēka vārdiem! — tā savu aizstāvēšanos, pareizāk sakot, uzbrukumu iesāka Lilijs Bogdanoviča. Kolhoza «Nākotne» priekšsēdētājs mēģināja ar labu. Varbūt kādu dieniņu viņa varot iziet pastrādāt, esot taču dūšīga sieviete.

— Nē, un nē! Esmu galīgi slimības saēsta.

— Bet kā tu uz Jēkabpili vari to lielo mugursomu aiznest? Un to plena kannu?

— Negrēko! Es pati zinu, ko daru!

— Nu, labi, labi. Bet drusciņ pastrādāt jau tu varētu.

— Tas ir grēks! Tas kungs man to nepiedos. Nerunā labāk, ja nezini, kas rakstīts bībelē! Tu jau esi pagāns, pat bausļus nezini.

— Bet vai tu pati bausļus zini?

— Skaidrs! Tie man kā dienīšķā maizīte.

— Tad jau tu zināsi arī, ka viens no tiem skan — «tev nebūs zagts».

— Ak, tu dieviņ! Vai tad nu nezinašu!

— Tad kādēļ tavas vistas kolhoza rudzus kuļ? Vai tā nav zagšana? Ka tu neej strādāt, bet izmanto kolhoza labumus — vai tā nav zagšana? So bausli tu laikam esi piemirsusi.

Lilijas Bogdanovičas svētākās jūtas bija apvainotas. Vēlreiz viņa iekliedzās: «Pagāni! Strādājiet, ja jūs gribat, bet es darbā neiešu!» un aizmetās prom.

Svētie raksti tiešām māca, ka strādāt ir grēks, bet to, ka ēst nestrādājot ir grēks, kristīgās ticības grāmatās nevar atrast.

Toties mēs šodien sakām — kas godīgi negrib strādāt, tam godīgu cilvēku sabiedrībā vietas nav!

A. ROGAINIS

Jāņa Kļaviņa vēstule „Skrāpim”

Rakstu tev, Skrāpīt, šīs rindas, kā sacīt, dzīves pieredzes apmaiņas nolūkā, lai tu neiedomāties, ka es piekoptu tā saukto parazitisko dzīves veidu. Visspīdums iepazīsimies. Esmu 53 gadus vecs (par spēku trūkumu sūdzēties nevaru), dzīvoju kolhoza «Komjauniešu» teritorijā Sunākstes ciema «Vizbuļos». Esmu cilvēks, ko citi dēvē par zelta roku īpašnieku, — es gan laboju apavus un krāsoju dzīvokļus, gan krāsnis pārmūrēju un malku zāģēju. Vārdus sa-

kot, daru visu ko. Kādas organizācijas pārstāvis esmu? Nekādas. Uz savu roku tomēr izdevīgāk, — nevienam nekāds noreķins nav jādod, pat ar finansu nodaļu man nav nekādu sakaru. Tādēļ sakā, ka nopelnu tīri pieklājīgu summu. Reizēm pāris dienas ražoju, bet nedēļu dzesēju slāpes. Gadās jau, ka reizēm aizmirstas atstāt kādu rubli maizītei, bet nav liela bēda — kaimiņi tādos gadījumos izpalīdz. Neesmu jau es tāds kā tie dzērāji, kas viens no-

pērk pusstopu un iztukšo. Jāni Kļaviņu tu droši vari saukt par sabiedrisku. Dziedu kolhoza korī (tas nav tik nepatīkami kā strādāt kolhozā) un tur sastopos ar trešās brigādes brigadieru Voldemāru Mēnesi. Tad nu sastikējam kopā. Tā, pateicoties mūsu abu līdzdalībai, sabiedriskie pasākumi gūst pievilcīgāku nokrāsu. Piemēram, nesen kapu svētkos. Eh, bet ko tur stāstīt! Mēness bija par daudz iekēris... Es gan vēl turējos uz kājam. Un tā mana dzīvīte iet

uz priekšu. Vienā skurbulī. Ciema vadošās iestādes neprotē. No kolhozniekiem gan pa laikam dzirdu, ka vajagot sākt godīgu darbu un beigt pļēģurot. Bet lai viņi runā. Kolhozā strādāt es neiešu. Mīlu brīvību un neatkarību — kad gribu, tad dzeru, kad gribu — guļu. Lūk, Skrāpīt, kā jāiekārto dzīvīte!

Ar cieņu
JĀNIS KĻAVIŅŠ
Vēstuli uzrakstījis
palīdzējis
JĀNIS URĶIS

No Asupes kolhoza jauniešu kolektīvās dienasgrāmatas

1961. gada septembris

Sporta laukumā iesēja rudzus. Kolhoza priekšnieki stāsta, ka volejbolu varot aizstāt ar veiklu kūlišu mešanu uz veltuma un to uzveršanu. Stafēšana nedaudz atgādinot driblēšanu basketbolā...

1962. gada marts

Gribējām pirms kino paklausīties interesantu lekciju. Lūdzām priekšniekiem atļauju aizbraukt ar kolhoza automašīnu pēc lektora. Mums atbildēja: — Šādiem mērķiem mašīnas nav paredzētas!...

1962. gada jūnijs

Postā aiziet mūsu kolhoza klubs. Jumts tek, apmetums izbīzīs, pagalmā kā pie fermas... Lūdzu izremontēt klubus, — prasījām vienu, otru, trešo reizi. Solīja. Bet solītais jau makā nekrit. Sasparojāmies paši. Pirms kāda sarīkojuma gandrīz visu nakti mēģinājām savest telpas kaut cik ciešamā izskatā. Nekas prātīgs neiznāca. Tomēr centāmies, kā prazdami. Otrreiz tādu kaunu piedzīvot nevēl-

jāmies kā toreiz, kad ar viesizrādi viesojās Vārnavas ciema pašdarbnieki. Viņi pateica tieši acis: — Vairāk nelūdziet. Nebrauksim! Kauns tādā graustā iet...

1962. gada septembris

Kino aparātūras piebūvē jumts kļuvis kā siets. Kinomehāniķis saūtis: — Zem aukstas lietus dušas nestrādā! Mums dūša pa pēžos. Perspektīvas bēdīgas. Paliksim arī bez kino. Ķertos pie jumta labošanas paši. Bet bez naglām ar labu gribu vien skaidas nepiedzīsi. Un vajadzīgas arī skaidas.

1962. gada oktobris

Mūsu priekšnieki sāk uztraukties. Kaut kas neesot kārtībā. Kāpēc tie jaunieši par varītēm cenšas aiziet uz citiem kolhoziem, padomju

saimniecībām un citur? Jekaterina Fjodorova pārgāja uz Druvu padomju saimniecību, Pēteris Kucenķeris iestājās darbā «Lauktechnikas» nodaļā. Uz Dzērbenes kontrolasistentu skolu pošas Aina Dzikoviča, Tatjana Kļevcova, Valija Mičko, Talifa Fjodorova. Tik daudz kontrolasistentu mums nevajadzēs. Skaidrs — meitenes kolhozā neatgriezīsies. Jauniešu paliek arvien mazāk. Trūkst slaucēju, maz darba roku brigādes... Bet mūsu priekšnieki tikai sūkstās: — Kur tie jaunie skrien? Kāpēc viņi nepaliek kolhozā?

Pēc jauniešu nostāstiem kolektīvā dienasgrāmatā dažus pesimistiskus ierakstus izdarījis JĀNIS PIPARS

«NEMIL...»

Ar tādu virsrakstu mūsu laikraksta 28. jūlija numurā bija publicēts kritisks raksts par kolhoza «Komunārs» pastnieci Lidiiju Kļavu. Sunākstes ciema izpildu komitejas priekšsēdētāja V. Bekasova

atsūtījusi atbildi, kurā rakstīts, ka ciema izpildu komitejas sēdē izskatīts pastnieku darbs un apspriests laikraksta ievietotais raksts. Lidiija Kļava brīdināta par nolaidību darbā.

Kolhoznieku bērniem pusdienas par brīvu

Vasaras brīvdienās Leimaņu kolhozam visos lauku darbos krietnu palīdzību sniedza kolhoznieku bērni. Par savu darbu viņi, protams, arī nopelnīja, taču kolhoza valde nolēmusi vēl labāk atalgot savus čaklos palīgus. Kolhoznieku kopsapulce vienprātīgi atbalstīja valdes

priekšlikumu piešķirt visiem kolhoznieku bērniem, kuri mācās skolā, brīvas pusdienas.

Sis lēmums jau realizēts. Kolhoznieku bērni Zasas vidusskolā un Bērzgala astoņgadīgajā skolā ik dienas par brīvu saņem siltas pusdienas.

L. SPILVE

Starptautiskā vēstulņu nedēļa

Padomju Savienībā, kā arī daudzās citās zemēs, šogad laikā no 8. līdz 14. oktobrim, tāpat kā 1961. gadā, tiek rīkota Starptautiskā vēstulņu nedēļa. To arī turpmāk katru gadu rīkos daudzās zemes pēc Vispasaules Pasta Savienības ierosinājuma. Šī svarīgā pasākuma mērķis — veicināt vēstulņu apmaiņu starp visām pasaules valstīm, kā arī nostiprināt kulturālos un ekonomiskos sakarus. Viens no galvenajiem Starptautiskās vēstulņu nedēļas mērķiem būs miera ideju propaganda un starptautiskā saspīlējuma mazināšana.

Vēstulņu apmaiņa un reizē ar to arī domu apmaiņa nostiprina draudzību. Ar vēstulņu palīdzību sazinās cilvēki savā starpā, atrodoties dažādās zemeslodes vietās.

Liekas, ka vēstule nav nekas sevišķs. Taču iedomājieties, cik gan vēstulņu ik dienas iziet caur pastnieku un adresātu rokām! Pastnieki ik dienas — vienalga, vai list lietus, vai snieg, vai karsta saule — piegādā iedzīvotājiem gan pilsētās, gan laukos miljoniem vēstulņu. Vēstules pārveda vilcienos, lidmašīnās, kuģos. Transportam nepieciešami daudzi desmiti pasta darbinieku, kamēr tās pēc iemešanas vēstulņu kastītē sasniedz adresātu.

Starptautiskajai vēstulņu nedēļai jāsekmē ne tikai vēstulņu apmaiņas pieaugums, tai jāvei-

cina sakaru darba uzlabošana kā pilsētās, tā laukos. Šajā nedēļā ikkatram iedzīvotājam jāpadomā, kā uzlabot sakaru darbu, kā pastiecināt vēstulņu ātrāku piegādāšanu adresātam.

Ieskatoties vēstulņu apmaiņas statistikā, redzam, ka vēstulņu apmaiņa mūsu zemē diendienā pieaug. Izejošo un ienākošo vēstulņu skaits arī mūsu rajonā pieaudzis, salīdzinot ar 1961. gadu, par 17,3 procentiem.

Iedzīvotāji, neaizmirstiet starptautiskajā vēstulņu nedēļā uzrakstīt saviem draugiem, paziņām un radniekiem! Uzrakstiet viņiem, jūsu vēstules atnesīs viņiem daudz prieka!

V. GAIDAMOVIČA,
Jēkabpils sakaru kantora
priekšnieka vietniece

B. Zvejsalnieks pie Zasas skolēniem

Politisko zināšanu un zinātņu popularizēšanas biedrības rajona nodaļas un ateistu kluba rīkotajos tematiskajos vakaros piedalījās bb. Zvejsalnieks un Bušmanis. Vienā no šādiem vakariem b. Zvejsalnieks bija ieradies Zasas vidusskolā. Viņš pastāstīja skolēniem par zinātniskā pasaules uzskata un reliģijas prefrunām, par savu atteikšanos no mācītāja melnās sutanas. Skolēni uzdeva lektoram vairākus jautājumus un uz visiem saņēma interesantas un izsmiejošas atbildes.

R. CIRSE

16. oktobrī — mācību sākums tautas universitātes žurnālistikas fakultātē

Žurnālistikas fakultātē sākas otrais mācību gads. Šogad paredzētas lekcijas par partijas un komjaunatnes dzīves, ideoloģiskā darba jautājumu atspoguļošanu avīzē, par rūpniecības un lauksaimniecības ekonomikas un pirmirndnieku pieredzes propagandas un ieviešanas problēmām. Virkne lekciju palīdzēs fakultātes klausītājiem gatavot avīzei materiālus.

ATSEVIŠKĀ NODAĻĀ MĀCĪSIES SIENAS AVIŽU REDAKTORI, KURIEM SASKANĀ AR PARTIJAS JĒKABPILS RAJONA KOMITEJAS BIROJA LĒMUMU FAKULTĀTES APMEKLĒŠANA OBLIGĀTA.

Tiem biedriem, kas pagājušajā gadā mācījušies, nav jāpārreģistrējas. Viņiem līdz jāņem klausītāju kartiņas. Tiem, kas mācīsies pirmo gadu, jāiesniedz pieteikumi fakultātes sabiedriskajā dekanātā — Jēkabpili, Brīvības ielā 212 — avīzes

«Padomju Daugava» redakcijā. Pirmā lekcija — «Ideoloģiskā darba jautājumu atspoguļošana avīzē» — notiks 16. oktobrī, pulksten 14, Jēkabpils pilsētas Oskalna kultūras nama mazajā zālē.

Apgūsim tehniskās specialitātes

DOSAFA pirmorganizācijās notiek mācības tehnisko specialitāšu iegūšanai. Pēc sekmīgi nobeigtiem trīs mēnešu motociklu vadītāju kursiem valsts eksāmenus nokārtoja 192 jauni vadītāji.

Jēkabpils rajona DOSAAF komiteja rīko šoferu kvalifikācijas celšanas kursus, kur varēs mācīties II un I klases šoferi. Mācības sāksies 10. oktobrī Jēkabpils MRS pēc darba laika. Organizēs arī trešās klases šoferu kursus oktobrī pie LLT rajona nodaļas DOSAAF pirmorganizācijās.

Visi, kas vēlas mācīties kursus, var pieteikties un iesniegt dokumentus DOSAAF komitejai.

A. VĀRNA,

DOSAFA rajona

komitejas priekšsēdētājs

Redaktore B. IKLĀVA

Kolhozam «Nākotnes kalējs» steidzīgi vajadzīgs šoferis.

Avīze iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālruni: redaktores — 2342, redaktores vietniecei un sekretārei — 2262, redaktores vietniecei — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, tiešais vads tālsatiksmē — 7. Redakcija: Jēkabpili, Brīvības ielā 212. «Padomju Daugava» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.